

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 17. januar 2013.
Br. ref.: RK379/13

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI162/11

Podnosilac

Behxhet Makolli

**Ocena ustavnosti rešenja Vrhovnog suda Kosova
Mlc. br. 13/2010 dana 09. novembra 2011.**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Enver Hasani, predsednik
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Kadri Kryeziu, sudija i
Arta Rama-Hajrizi, sudija.

Podnosilac zahteva

1. Podnosilac zahteva je Behxhet Makolli iz Prištine, koga pred Ustavnim sudom zastupa Jehona Makolli iz Prištine.

Osporena odluka

2. Osporena odluka je rešenje Vrhovnog suda Kosova Mlc. br. 13/2010 dana 09. novembra 2011, kojom je odbijen kao neosnovan zahtev za zaštitu zakonitosti državnog tužioca Kosova protiv rešenja Okružnog suda u Prištini Ac. br. 625/2010 od dana 30. avgusta 2010. godine i rešenje Opštinskog suda u Prištini E. br. 994/2009 od dana 04. maja 2010. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je imovinsko pravni spor između podnosioca zahteva i trećih lica u vezi sa vlasništvom nad nekretninom (lokalom), koji se nalazi u bivšoj Ul. "M. Tito" br. 43, sada Ul. "Nëna Terezë", br. 43, izgrađen na katastarskoj parceli br. 7122/3 KZ Priština, posedovna lista br. 4093 u površini od 203 m² i podruma u površini od 51 m², u ukupnoj površini od 254 m².

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članovima 113.7. i 21.4. Ustava, članovima 20, 22.7. i 22.8. Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo od 15. januara 2009. (u daljem tekstu: „Zakon“) i pravilu 56. stavu 2. Poslovnika o radu (u daljem tekstu Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Podnosilac zahteva je dana 20. decembra 2011. godine, podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: „Sud“). Istovremeno podnosilac zahteva je od Ustavnog suda zahteva određivanje privremene mere zato što je kao dan izvršenja i udaljenja iz lokala određen 28. decembar 2011. godine.
6. Odlukom predsednika (br. GJR.162/11 od 17. januara 2012), sudija Snezhana Botusharova je imenovana za sudiju izvestioca. Istog dana, odlukom predsednika br. KSH. 162/11 imenovano je Veće za razmatranje sastavljeno od sudija: Almiro Rodrigues (predsedavajući), Kadri Kryeziu i prof. dr Enver Hasani.
7. Dana 17. januara 2012. godine, podnosilac zahteva je dostavio Ustavnom sudu dodatna dokumenta.
8. Dana 17. januara 2013. godine, nakon razmatranja izveštaja sudije Snezhane Botusharove, Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Almiro Rodrigues (predsedavajući), Kadri Kryeziu i prof. dr Enver Hasani, je iznelo preporuku Sudu u punom sastavu za neprihvatljivost zahteva.
9. Istovremeno Veće za razmatranje je predložilo sudu u punom sastavu da odbije zahtev podnosioca za privremenu meru, uz obrazloženje da isti nije priložio nikakav ubedljiv dokaz koji bi opravdao uvođenje privremene mere kao neophodne da bi se izbegla neka nenadoknativa šteta, ili dokaz da je takva mera od javnog interesa.

Pregled činjenica

10. Prema tvrdnjama podnosilac zahteva neodređenog dana je sklopljen ugovor o kupoprodaji nepokretnosti između DP "JUGOPLASTIKA" iz Beograda i podnosioca zahteva.

11. Predmet zaključenog ugovora je nepokretnost (poslovni prostor), koji se nalazi u Prištini, bivša ul. Maršala Tita br. 43, površine 203 m², plus podrumске prostorije površine 51 m², sa robom i osnovnim sredstvima koja se nalaze u tom poslovnom prostoru.
12. Prilikom zaključivanja tog ugovora prodavac DP "JUGOPLASTIKA" iz Beograda je kupcu predao u posed i na slobodno raspolaganje poslovni prostor, robu i osnovna sredstva.
13. Dana 27. septembra 1999. godine, prodavac i kupac pristupaju potpisivanju aneksa ugovora, kojim utvrđuju kupoprodajnu cenu u iznosu od 540.000 DM (270.000 evra), stim da je kupac u obavezi da isplati polovinu iznosa prodavcu od ugovorene cene koja je iznosila 540.000 DM, a da prodavac u roku od 30 dana od dana potpisivanja aneksa ugovora u obavezi obezbedi pretpostavke za overu ugovora i prenos prava vlasništva nad predmetnom nepokretnosti.
14. Budući da prodavac nije bio u mogućnosti da obezbedi pravne pretpostavke za overu ugovora od 27. septembra 1999. godine, zato što prodavac nije imao potrebnu dokumentaciju, prenos prava vlasništva između kupca i prodavca nije ostvaren.
15. Istovremeno dana 16. novembra 1999. godine, kupoprodajnim ugovorom br. 11236/99 koji je sklopljen i overen kod notara u Splitu između D.D. „D.“ iz Splita kao prodavaca i Z.Al., Z.A. i S.R. kao kupca, nepokretnost (poslovni prostor), koji se nalazi u Prištini, bivša ul. Maršala Tita, br. 43, površine 203 m², plus podrumске prostorije površine 51 m² postaje zajedničko vlasništvo gorepomenutih kupaca.
16. Opštinski Sud u Prištini presudom C. br. 182/2002 od dana 10. marta 2008. godine usvaja tužbeni zahtev tužitelja: Z.Al. i Z.A., obojica iz sela Rečica, Opština Tetovo i S.R. iz Štipske – Tetovo, po kojoj je utvrđeno da tužitelji na osnovu ugovora o kupoprodaji sklopljenog dana 16. novembra 1999. godine sa tuženom D.D. „D.“ iz Splita kao prodavaca i tužitelja kao kupca, ugovor overen kod notara u Splitu dana 16. novembra 1999. godine sa brojem br. 11236/99, tužitelji stekli pravo na vlasništvo, suvlasništvo nad nekretninom koja se nalazi u ul. „M. Tito“, br. 43, sada Ul. "Nëna Terezë", br. 43, poslovni lokal u površini od 203 m² i podrum u površini od 51 m², u ukupnoj površini od 254 m², izgrađen na katastarskoj parceli br. 7122/3 KZ u Prištini, posedovni list br. 4093.
17. Protiv ove presude tužena D.D. „D.“ iz Splita nije podnela žalbu i presuda je postala pravosnažna 11. marta 2008. godine.
18. Tužitelji su u svojstvu poverioca dana 23. novembra 2009. godine, priložili predlog za izvršenje pravosnažne presude Opštinskog suda u Prištini C. br. 182/2002 godine od 10. marta 2008. godine protiv dužnika D.D. „D.“ iz Splita.
19. Dana 02. januara 2010. godine Opštinski sud u Prištini donosi rešenje o izvršenju E. br. 334/09 i dozvoljava izvršenje i nalaže dužniku da poveriocima preda u posed poslovni lokal kako je gore opisano.
20. Dana 27. januara 2010. godine Opštinski sud donosi i zaključak po kome određuje izvršenje prema dužniku i zaključkom se odlučuje da se izvrši oslobađanje lokala od ljudi i predmeta i treće stranke.
21. Protiv rešenja o dozvoli izvršenja D.D. „D.“ iz Splita nije podneo prigovor.

22. Dana 15. februara 2010. godine pojavljuje se treća strana sa imenom Bedrije Makolli i osporava dozvolu za izvršenje sa obrazloženjem da je izvršenje rešenja nedozvoljivo i nepodobno jer se ovaj lokal nalazi u njenom posedu.
23. Od dana 15. februara 2010. godine prijavljuju se još 2 lica treće stranke, D.D. „Jugoplastika“ iz Beograda i Behxhet Makolli iz Prištine koje zastupa – advokat M.R., koji prigovaraju na dozvolu izvršenja.
24. Opštinski sud u Prištini dana 04. maja 2010. godine donosi rešenje E. br. 994/09 po kome rešenje prigovor treće strane Bedrije Makollija iz Prištine odbacuje kao nedozvoljen, a prigovor Jugoplastike i Behxheta Makollija odbija kao neosnovan.
25. Okružni Sud u Prištini odlučujući po prigovorima treće strane Bedrije Makollija, Jugoplastike iz Beograda i Behxhet Makollija iz Prištine odbija njihove žalbe kao neosnovane i potvrđuje presudu Opštinskog suda u Prištini.
26. Treća lica D.D. „Jugoplastika“ iz Beograda i Behxhet Makolli iz Prištine, nezadovoljni izvršnom procedurom prema njima, dana 30. novembra 2010. godine obratili su se Javnom tužilaštvu Kosova sa molbom da tužilac podnese zahtev za zaštitu zakonitosti.
27. Dana 15. decembra 2010. Državno tužilaštvo Kosova podneskom KMLC. br. 63/2010 ulaže zahtev za zaštitu zakonitosti na pravosnažno rešenje Opštinskog suda u Prištini E. br. 994/09 od 08. januara 2010. godine zbog pogrešne primene materijalnog prava u kome između ostalog navodi sledeće:

“Izvršno rešenje konačnog oblika Opštinskog suda u Prištini E. br. 994/09 dana 08. januara 2010. godine je nepodobna za izvršenje, kojom prilikom je sud prvog stepena pogrešno primenio materijalno pravo, pošto je sud drugog stepena podržao ovo rešenje, onda rezultira da je i sud drugog stepena pogrešno primenio materijalno pravo.“

“Rešenje kojim se dozvoljava izvršenje nema ništa zajedničko sa presudom konačnog oblika Opštinskog suda u Prištini C. br. 182/2002 jer ovom presudom nije odlučeno da sporni poslovni lokal preda poveriocima.“

“Činjenično stanje na terenu je drugačije, jer debitor D.D. „D.“ iz Splita, protiv koga se traži izvršenje nije u posedu poslovnog lokala, naprotiv u posedu i držanje poslovnog lokala nalaze se sasvim druga fizička osoba, u konkretnom slučaju Bedrije Makolli, koja od 1999. godine ušla na nezakonit način i držala u posed, a koja ga je kasnije dala pod kiriju trećim licima sa imenima: Behxhet Makollija. Sada poslovni lokal od 1999. godine i nadalje, nalazi se u posedu ovih lica koja stvarno nemaju nikakvu zakonsku osnovu za držanje poslovnog lokala na koji pretenduju da imaju pravo.“

“Ali, pošto prema njima nije vođena nikakva sporna procedura za udaljavanje od poseda, prema njima ne postoji nikakvo konačno rešenje da oni napuste prisilno poslovni lokal, i smatramo da je civilni sud pogrešio kada je osudio civilni predmet C. br. 182/2002 i nije obuhvatio u svojstvu međusudske stranke u smislu člana 269.1. u kom postupku bi bili obuhvaćeni u svojstvu tuženih.“

“Pošto presuda konačnog oblika C. br. 182/2002 proizvodi pravni efekat samo prema strankama koji su bili u sporu a ne prema trećim osobama, onda rešenje o izvršenju Opštinskog suda u Prištini E. br. 994/09 je neprihvatljivo za izvršenje.“

“Opštinski Sud u Prištini je pogrešio kad je pitanje odlučio u izvršnoj proceduri i nije odlučio posebnim zaključkom da treća lica koja pretendiraju na nekakvo pravo uputi u spornoj proceduri.”

“Izvršno rešenje Opštinskog suda u Prištini E. br. 994/09 ne može se sprovesti protiv treće strane, protiv kojih nije donošena nikakvo rešenje konačnog oblika za njihovo udaljavanje, predmeta iz poslovnog lokala i za predaju poslovnog lokala poveriocima. Takvu obavezu ne sadrži rešenje konačnog oblika.”

28. Rešenjem Vrhovnog suda Kosova Mlc. br. 13/2010 dana 09. novembra 2011. godine odbija se kao neosnovan zahtev za zaštitu zakonitosti državnog tužioca Kosova protiv rešenja Okružnog suda u Prištini Ac. br. 625/2010 od dana 30. avgusta 2010. godine i rešenje Opštinskog suda u Prištini E. br. 994/2009 od dana 04. maja 2010. godine sa obrazloženjem;

“Vrhovni Sud Kosova je ocenio kao neosnovane tvrdnje u zahtevu za zaštitu zakonitosti, da presuda konačnog oblika C. br. 182/2002 proizvodi pravni efekat samo prema strankama u sporu, a ne i prema trećoj stranki, tako da je presuda neodgovarajuća, jer se u konkretnom slučaju radi o presudi za utvrđivanje vlasništva na osnovu ugovora o kupoprodaji, kojom je utvrđeno da su poverioci vlasnici lokala, koja presuda je konačnog oblika i postoji izvršno načelo kojom traži predaju vlasništva lokala, a treća strana bez zakonske osnove poseduju i koriste lokal tako da se prema trećoj strani ne traži izvršenje ali predaja objekta od debitora. I navodi zahteva za zaštitu zakonitosti u vezi sa članom 39.1. ZIP-a, da predlog za izvršenje, sadrži „nešto drugo“, a ovom članom taksativno se predviđa sadržina predloga, jer su neosnovana jer u konkretnom slučaju predlog sadrži sve elemente izvršenja na osnovu kojih je i dozvoljeno izvršenje po članu 39. ZIP-a i ispunjena su zakonske uslove za dozvoljavanje izvršenja na osnovu načelnog izvršenja.”

Tvrdnje podnosioca zahteva

29. Podnosilac zahteva navodi da su član 31. Ustava Kosova i član 6. Konvencije o ljudskim pravima povređeni ovim rešenjem Vrhovnog suda, i tvrdi sledeće:

“Poznato je, da se sva prava građana garantuju Zakonom i Ustavom. Zato, ocenjujući da su nam ovom prilikom povređena ustavna prava iz člana 31. Ustava Republike Kosovo i člana 6. Konvencije o ljudskim pravima, to je evidentno ovom slučaju. Jer mi nismo bili pozvani u postupku, i ovom prilikom poricano nam je pravo na pravedno suđenje.”

30. Podnosioci zahteva se obraćaju Ustavnom sudu sledećim zahtevom:

“Putem ovog zahteva tražimo da se ovaj, za nas vrlo važan predmet razmotri i da se pravilno reši i na nejednostran način, kako je dosada rađeno, gde nam je povređeno pravo na pravilno suđenje, koje je zagantovana Ustavom Republike Kosova, a i međunarodnim konvencija o ljudskim pravima, gde je pravo na pravilno suđenje jedno od osnovnih prava.”

“Pošto kao dan izvršenja i udaljenja od lokala određen je dan 28. decembar 2011. godine, smatramo da ćete razmotriti naš zahtev na hitan način.”

Ocena prihvatljivosti zahteva

31. Da bi bio u mogućnosti da presudi o podnesku podnosioca zahteva, Sud prvo treba da proveri da li je podnosilac zahteva ispunio uslove za prihvatljivost predviđene Ustavom, detaljnije obrazložene u Zakonu o Ustavnom sudu i Poslovniku o radu.
32. Član 48. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo predviđa:

„Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.“
33. Po Ustavu, Ustavni sud nije apelacioni sud, kada se razmatraju odluke donete od strane redovnih sudova. Uloga redovnih sudova je da tumače zakon i primene odgovarajuća pravila postupka i materijalnog prava (vidi, *mutatis mutandis*, García Ruiz protiv Španije [GC], br. 30544/96, stav 28, Evropski sud za ljudska prava [ESLJP] 1999-1).
34. Podnosilac zahteva nije podneo nikakav *prima facie* dokaz koji ukazuje na povredu njegovih ustavnih prava (vidi, Vanek protiv Slovačke Republike, Odluka ESLJP u vezi sa prihvatljivošću zahteva, br. 53363/99 od 31. maja 2005. god.). Podnosilac zahteva ne navodi na koji način član 31. Ustava i član 6. Konvencije o ljudskim pravima podržavaju njegov zahtev, kao što je predviđeno u članu 113.7. Ustava i u članu 48. Zakona.
35. U ovom slučaju podnosilac zahteva ima mnogobrojne mogućnosti da predstavi svoj slučaj i ospori tumačenje zakona u parničkom postupku i istovremeno dokaže da je on vlasnik predmetne nepokretnosti, u konkretnom slučaju Bedrije Makolli koja od 1999. godine ušla na nezakonit način i držala u posed predmetnu nepokretnost, a koja je kasnije dala predmetnu nepokretnost pod kiriju podnosiocu zahteva, ne može se smatrati strankom. Nakon razmatranja postupka u celini, Ustavni sud nije utvrdio da su odgovarajući postupci na bilo koji način bili nepravedni ili arbitrarni (vidi, *mutatis mutandis*, Shub protiv Litvanije, Odluka ESLJP u vezi sa prihvatljivošću zahteva, br. 17064/06 od 30. juna 2009. god.).
36. Konačno, uslovi za prihvatljivost nisu ispunjeni u ovom podnesku. Podnosilac zahteva nije uspeo da navede i podrži dokazima da su mu osporenom odlukom navodno povređena ustavna prava i slobode.
37. Iz toga proizilazi da je zahtev očigledno neosnovan u skladu sa pravilom 36. (2b) Poslovnika o radu koji predviđa: *„Sud odbacuje zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključí b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju i kršenje ustavnih prava,“*.

IZ OVIH RAZLOGA

Ustavni sud Kosova, u skladu sa članom 113.7. Ustava, članom 48. Zakona, i pravilom 36. (2b) Poslovnika o radu, na zasedanju održanom 17. januara 2013. godine, jednoglasno je

ODLUČIO

- I. **DA ODBIJE** zahtev kao neprihvatljiv;
- II. **ODBIJA SE** zahtev za uvođenje privremenih mera;
- III. Ova odluka će biti dostavljena stranama i objavljena u Službenom listu, u saglasnosti sa članom 20. stavom 4. Zakona o Ustavnom sudu; i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Snezhana Botusharova

Predsednik Ustavnog suda

Prof. dr Enver Hasani